KARİKATÜR

TOTALİTER BLOKUN HÜNERLERİ:
— Eskiden iki canbaz bir ipte oynamazmış... Şimdi üçümüz, hem de ne mükemmel oynuyoruz değil mi?!..

BERLİN

KIRK KARILI HİNT SULTANI TELEFONDA:

— Evet ben kocan... Fakat sen kimsin?..

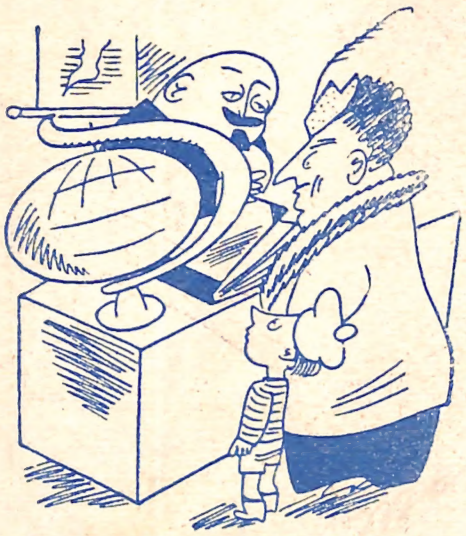

— Bizim küçük, önümüzdeki sene mektebe başlıyacak. Şimdiden ona bir küre almak istiyorum..

— Bence sene başına kadar sabretseniz daha iyi olur, bayan. Dünya bu, ne olur, ne olmaz!..

— «Bu şaraptan içerseniz pirzola, balık, hamur işi, tatlı yiyebilirsiniz» demiştiniz. Halbuki ben yine peynir ekmekten başka bir şey yiyemiyorum!..

— Doktor! doktor! hasta yine kendine geldi!..

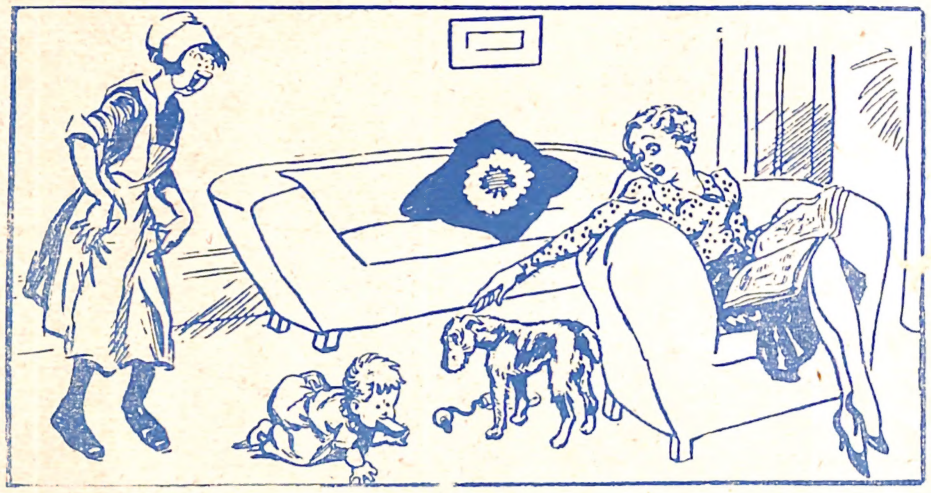

— Çabuk koş! çocuk köpeğin pisküvitini yiyor..

— Zarar yok, bayancığım! köpek zaten bu pisküvitleri sevip yemiyor!..

Sarhoş — Ne güzel ay var bu gece değil mi?

Diğer sarhoş — Aptal! gündüz ay olur mu?!..

— Babam kumbaramı aldı..

— İlhak mı etti, yoksa himaye mi ediyor?..

No. 174 CİLT: 7 YIL: 4 FİATI 10 KURUŞTUR 27 NİSAN 1939

Karikatür

İDAREHANESİ:
İstanbul: Ankara caddesi hususi daire. Posta kutusu: İstanbul 103. Telefon: 23031
Telgraf: İst. KARİKATÜR

Sahibi:
SEDAT SİMAVİ

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye: Seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruş. Ecnebi için seneliği 800, altı aylığı 400 kuruştur.

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ VE EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

Siyaset — Uğurlar olsun, ne tarafa böyle?..
Dünya — Ben ne bileyim, altımdaki ata sor!

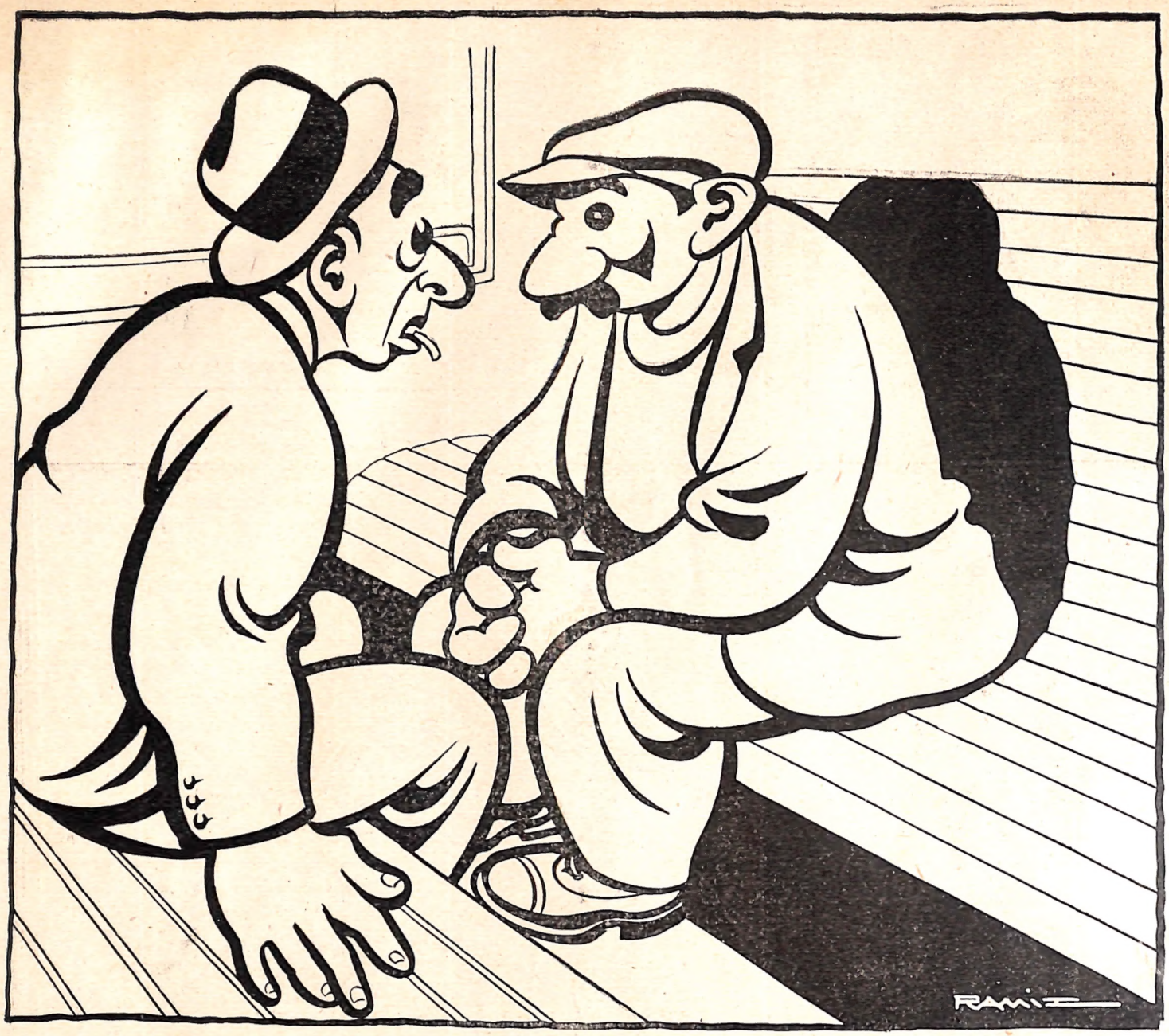

— Ankaraya, neşriyat kongrasına gidiyorum...
— Ya... Neşriyatla alâkadar mısın?..
— Evet, kese kâğıtcıyım!..

Bahçıvanla Bir Mülâkat...

EVİMİN yanında bir zerzevat bahçesi, bu bahçenin altmış yaşlarında bir bahçıvanı vardır.

Bu vatandaş, ne eski ve ne yeni yazıları okuyup yazamaz. Geçenlerde kendisine bunun sebebini sormuştum. Bir acayip gülümseme ile yüzüme bakarak:

«Yazımın güneşi açtırmıya, yağmuru yağdırmıya, zarzavat yetiştirmiye yararlığı olaydı elbet biz de bir şey öğrenirdik» dedi.

— Peki sen dünya ahvalini merak etmez misin? dedim.

— Dünya ahvalini kim gazeteden öğrenmiş ki, ben öğreneyim, dedi. Hem konu komşu sağ olsun... Arasıra gazete okuyanlara «Ne var, ne yok» diye soruyoruz.. Bildiklerini kısaca anlatıyorlar.

— İnsanın kendinin okuyup anlaması daha tatlı olmaz mı?

— Sen kendi yemeğini kendin mi pişirirsin?

— Yoo..

— Kendin pişirsen daha tatlı mı olur dersin?

* * *

Dün sabah hava güzeldi. Bahçemde sabah kahvemi içerek gazete okuyordum.

Yanımdaki tahtaperdenin üstünde bir aralık bahçıvan komşumun başı göründü:

— Ne var ne yok gazetelerde?

— İyilik sağlık..

— Muharebe olacak falan diyorlardı da...

— Çok şükür tehlike bu baharda da atladı galiba..

— Arnavutluğu geri mi verdiler yoksa?

— Ne münasebet!... Alınan şey geri verilir mi?

— Ya muharebe yok diyordun ya?..

— Muharebe yok..

— Muharebe yoksa Arnavutluğu nasıl aldılar? Arnavutlar memleketlerini tarla yahut çift hayvanı satar gibi satmadılar ya.. Koca memleket kahve, cıgara ikram eder gibi gönül hoşluğu için ikram da edilmez.. Öyle olunca muharebe de olmuş demek... Hem galiba başka bir devleti de tez elden iç edivermişler... Adını pek beceremiyorum..

Kız — Ne tatlı renk değil mi?
Erkek — Bilmem, daha lezzetine bakmadım ki!..

— Çekoslovakya...

— Evet, Çekoslovakya... Koca devletleri kolu, bacağı, kanadile - yılan kuş yutar gibi - yutuyorlar; sen hâlâ muharebe yok diyorsun..

— Muharebe yok diyorsam yani top, tüfek atılmıyor..

— Herif deli mi ki, boş yere gülle, kurşun ziyan etsin... İnsan geliyorum deyince: «Biz de seni bekliyorduk. Hoş geldin, sefa geldin» diye kapıyı açarlarsa kapı omuzlamıya lüzum kalır mı? Zorba muharebesi böyle olur zaten..

— Nasıl şey o zorba muharebesi?..

— Zorba benim bahçeye girer: «Senin lâhanalar da maşallah iyi yetişmiş... Kes bakalım bir tane.. Kaça veriyorsun?» der. Herife yan gözle bakarım... Harice para çıkaracak takımdan değil.. Vermesem zorla alacak, zorla almasa gece bahçeye girip çalacak... Hâsıl mutlaka lâhanayı yiyecek, üstelik de başıma belâ olacak. «Al arkadaş. Âfiyetle ye. Pazarlığa ne lüzum var... Şunun şurasında komşuyuz. Teklif yok» derim. İnsan kısmı lâhanayı sığır gibi çiy çiy yemez ya.. Et lâzım, yağ lâzım, tuz lâzım.. Eh karşıdaki kasap, bakkal ne güne duruyor? Zorba dükkân dükkân dolaşır, sonra mahallede kanun vardır; polis vardır, cebir yoktur, kavga yoktur. Daha başka havadis yok mu?

— Amerikanın nerede olduğunu bilir misin?

— Arabistan yahut Çin taraflarında bir yerde olacak.. Herhalde çok uzak bir yer..

— Öyledir. İşte o Amerikanın devlet reisi Avrupa milletlerinin arasını bulmak için bir teklif yapıyor; «On senelik bir sulh mukavelesi imzalıyalım» diyor.

— Uzakta olduğuna bir yesin, bin şükretsin. Peki Arnavutluk ile Çekoslovakyayı alanlar bunu kabul ediyorlar mı?

— Belki ederler.

— Amma yaptın komşu... Öyle şey olur mu? Meselâ benim lâhana verdiğim adama «On sene biribirimizden selâmı sabahı keseceğimize, biribirimizin semtine uğramıyacağımıza yemin edelim» desem ne cevap verir? Vereceği cevap meydanda:

(1) — Biz artık lâhana yemiyelim mi? Arasıra şöyle bir dolaşıveriyoruz. Konu komşu yaşımıza, başımıza hürmeten bazı ikramlarda bulunuveriyorlar. Şimdiye kadar kimseye bir zararımız dokundu mu?

(2) — Lâhana kavgası etmemden çekinen sensin. Şu halde senin uslu duracağına dair yemin etmene ne lüzum var? Benim bundan istifadem ne? Yani senin yeminini ben ne yapayım? Senin yeminin benim işime yaramıyacak olduktan sonra ben sana neden yemin edeyim? Uslu duracağım varsa dururum, yoksa o bana ait bir mesele?

Kaşlarımı çattım:

— Senin böyle işlere aklın ermez dedim. Çizmeden, daha doğrusu lâhanadan yukarı çıkma..

— Zaten konuştuğum da hep lâhana bahsi.. Daha başka bir havadis yok mu gazetende..

— Almanya küçük devletlere soruyormuş: «Benim tarafımdan bir korkunuz var mı?, Amerikaya müracaat ederek beni şikâyet ettiniz mi?» diye..

— Onlar ne cevap vermişler acaba?

— Daha belli değil.. Bakalım yarın, öbürgün anlaşılır.

— Yarını öbürgünü beklemiye ne hacet? Verecekleri cevap bence belli. Küçük devletler herhalde şöyle cevap verirler;

«Bize karşı fena bir niyet taşımanıza ihtimal vermek istemiyoruz. Sizin gibi güçlü kuvvetli insanların bizim gibi sıskaya takıntı etmeleri büyüklük şanından değildir. Ancak ne bilelim, nutuklarda mütemadiyen müstakbel fetihler ve zaferlerden bahseden yine sizsiniz. Bu fetihler ve zaferler elbette denizdeki balıklara yahut havadaki kuşlara karşı tasavvur ediliyor değildir. Yakın zafer muvaffakıyetlerinden bahsedildiği gibi, bu ya karşı komşuya karşıdır, yahut Allah esirgesin banadır.. Binaenaleyh tehlikeden bahseden ben değilim, yüksek zatınızdır. Şikâyete gelince, ne münasebet efendim, ne münasebet. Boynumuz kıldan ince. Biz kim şikâyet kim?»

Gazetemi katlayıp cebime koyarak yerimden kalktım:

— Hava biraz sertleşti komşu.. Ben artık içeri giriyorum; hoşça kal, dedim ve yürüdüm.

KARİKATÜR

BAHAR HAZIRLIĞI

ÇOK şükür, Mart, kazma kürek yaktırmadan geçti. Fideler, fidanlar, gençlerden örnek almış gibi, vaktinden evvel açılmıya, yeşermiye, çiçek vermiye başladı. Bir yanda harple sulh çarpışa dursun, öte yanda düşüncelerle duygular karşılıklı göz kırpıştırmıya koyuldular... Gönüllerde bir bayram hazırlığı var: Bahar geliyor!

Bahar, adından da belli ki, keskin bir şey.. Adı bile, içki gibi, duyanın ayranını kabartıyor. Kışın yemeklere tat veren nesnelerin adına baharat denilmesi de bu keskinliğinden kinaye olsa gerek. Anlaşılıyor ki, insan oğlunun dört mevsimde de böyle keskin, ayran kabartan, baş döndüren baharlara ihtiyacı var: Tabiî bahar olmadığı zaman, sun'î bahara ihtiyaç duyuyor.

Hazır bahar gelmişken, eşin, dostun düşüncesini, duygusunu yoklamayı münasip gördüm. İlk önce, isminin gizli tutulmasını ehemmiyetle rica eden evli bir arkadaşla konuştum. Baharda neler yapmak tasavvurunda olduğunu sordum. İçini çekti:

— Ben neler yapmam, behey gafil, neler
Evdekinden yılmamış olsam eğer!

O, göğüs geçirip dururken, bekâr bir tanıdıkla karşılaştım. Sualimi işitmiş olacak ki, daha sormadan cevap verdi:

— Bahçeler kâşane, sandallar da sahilhanedir,
Taze bir can bulup zevketmiyen divanedir!

Üstat Yahya Kemal dalgındı, on kere sorduktan sonra bir cevap alabildim:

— Bülbüller öter, güller açar, şad gönül yok,
Biz böyleliğini görmemişiz faslı baharın!

Kendisine, çekinerek, sordum:

— Bu beyiti hatırlıyor gibi oluyorum.. Yahyanın bir gazelinde gördüm galiba...

Kızmadan yüzüme baktı:

— İyi ya... Ben de Yahya değil miyim?

— Fakat bu on yedinci asırda yazılmış olacak..

— Şair, ezelden ebede kadar şairdir... Ben bir şiiri üç yüz sene evel de yazarım, üç yüz sene sonra da!

Son bir hamle yaptım:

— Fakat bu Yahya, Şeyhülislâm idi...

Üstat gülümsedi:

— Senin inkılâptan haberin yok, çocuk! Bütün şeyhlerin, dervişlerin bir anda lâik olduğunu bilmiyor musun?

* * *

İbnil Emin Mahmut Kemal üstadımın keyfi yerinde idi. Bir sordum, on cevap aldım. Sinirli günlerinde suâlime cevap alamamak ihtimalini düşünerek dokuzunu ihtiyaten saklıyorum, birini kaydediyorum:

— Hasret değiliz cihanda bir dem,
Bülbül gibi gülle yasemine.
Her mevsimimiz bahara benzer
Baktıkça Halil Mükrimine.

Genç şairlerden birine ayni suali so-

1939 BAHAR MODASI:

— Hu, çiçekçi, çiçekçi...

— Kendine gel bayan, o çiçekçi değil, benim karım!..

Dekolte

Kadın, çaya gitmek için, hazırlanmıştı. Yeni elbisesi ancak yarı belinden aşağısını örtüyordu. Aynada akşam tuvaletini uzun uzadıya gözden geçirdikten sonra kocasına döndü, sordu:

— Galiba elbisem biraz dekolte oldu, değil mi?

Kocası itiraz etti:

— Ne münasebet... Eldivenlerini giyecek değil misin?..

Imzasız mektup

İmzasız bir mektup almıştı. Mektup sahibi ağız dolusu küfürlerden sonra; «Sen hem deli, hem aptal, hem ahlâksız bir herifsin» diyordu.

Son derece hiddetlendi ve mektubu mahallesindeki polis merkezine götürdü:

— Bana bu hakareti yapan herifi mutlaka bulmanızı talep ediyorum, dedi.

Komiser muavini biraz düşündükten sonra:

— Kimden şüphe ediyorsunuz, dedi, bu herhalde sizi yakından tanıyan biri olacak.

---

racak oldum, Nurullah Ataya danışmadan cevap veremiyeceğini söyledi, gittim, genç neslin menajerini buldum, vekâleten şu kıtayı söyledi:

— Kış gelse sayıklarım baharı,
Yaz gelse, derim ki, nerdedir kış?
Yaz nerde, bahar nerde, bilmem,
Amma şu bizim eserdedir kış!

Mithat Cemal dostumuz, yine nazik, yine sevimli idi:

— Kuzunun beklemeden koç ya koyun olmasını,
Bir çimenlikte uzansam da yesem dolmasını!

Halide Nusret, bu cevaptan pek memnun olmamıştı. Kaşlarını çatarak:

— Sevimli kuzular kesip yenir mi?
Nasıl koparılır dalından kiraz?..
Buna dokunamam, ona kıyamam,
Bundan zayıflarım baharda biraz!

Cevabını verdi.

Kulak misafiri

İKİ DAMLA

— 1 —

Ko, olsun meskenin karanlık zindan:
Sonradan görenler mum vermesin tek.
Evlâdır, kanayın okşamasından,
Sözüne sadıkın attığı kötek.

★

Bil: Haydan gelenler gidiyor huya,
Bir gün at hırsızı kalıyor yaya.
Bağcının oluyor - sen de gördün ya-
Aç gözlü arının yaptığı petek.

★

Durağın olmasın kahpe konağı,
Çık, uyu.. bitti mi Allahın dağı.
Sıyır şu biçağı, kes şu dudağı
Bir lokma aş için öperse etek.

— 2 —

Ne mutlu: Yalana çıkan sözümüz,
Namerde iğilen başımız yoktur.
Ne mutlu: Zengine gülen yüzümüz,
Fakire çatılan kaşımız yoktur.

★

Ne mutlu: Yükseldik bu gurur ile,
Şikâyet etmeden doldurduk çile.
Bir zeytin, bir ekmek bize çok bile,
Haramdan kaynıyan aşımız yoktur.

★

Ey Necdet; bugün de bahtın bulutlu,
Muhterem yoksulsun; bayramın kutlu.
Elimiz kısadır bizim, ne mutlu:
Dünyada dikili taşımız yoktur.

NECDET RÜŞTÜ

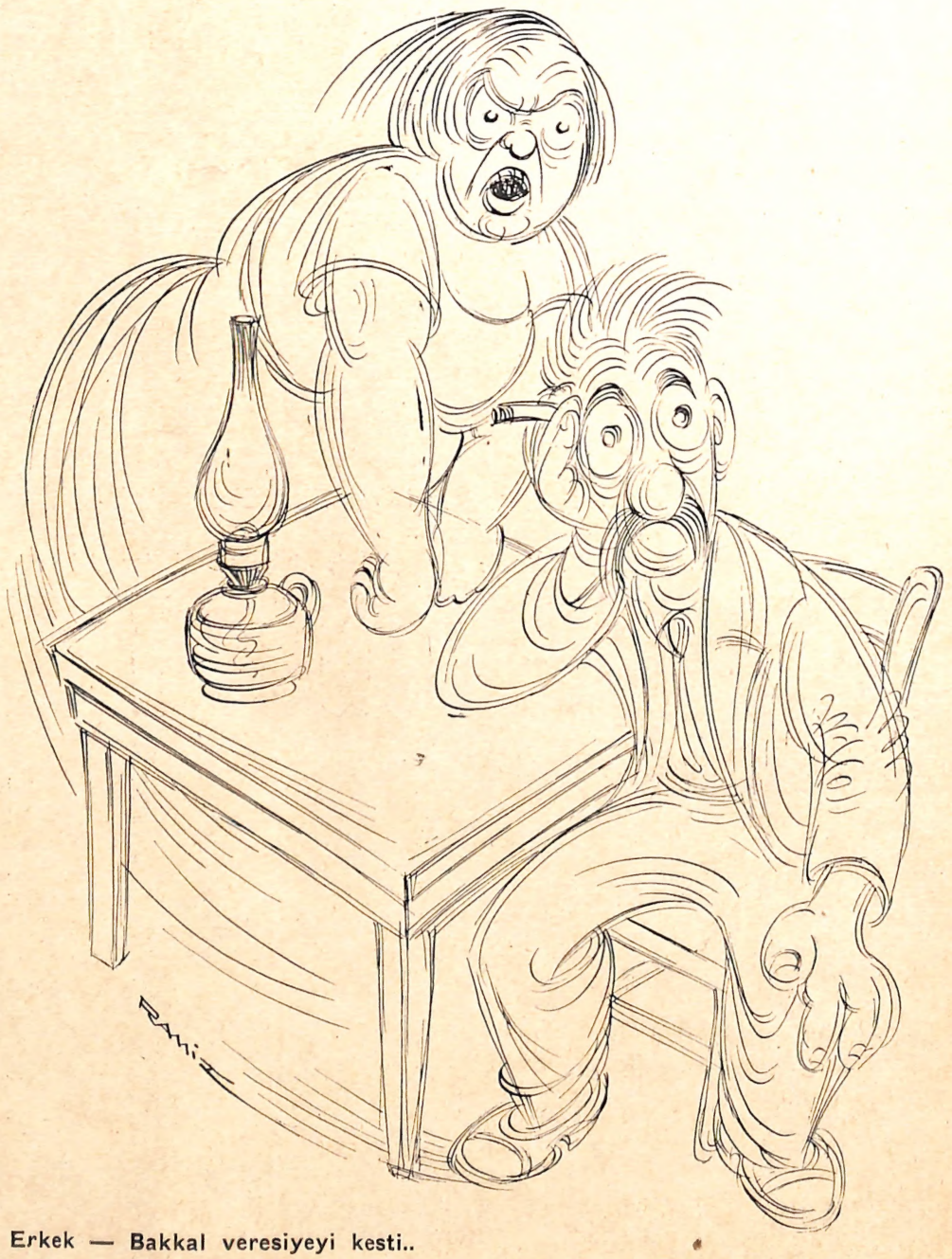

Erkek — Bakkal veresiyeyi kesti..
Kadın — Harp çıkacağını mı duymuş?..
Erkek — Hayır, bizim evden çıkacağımızı duymuş!..

Salamon — Kumaşlarimizin sağlamliği garantidir..
Bayan — İnanmıyorum..
Salamon — Aman bayan, bizde büyük devletler yibi yalan yok!..

KORKULU RUYA

Bir ay var ki, benizler kül oldu, limon oldu,
Gönüllere su serpen biraz Vaşington oldu...

Asker oldu gözümde parmak kadar çocuklar,
Arabalar cephane taşır bir kamyon oldu.

Uçan kırlangıç bile benzedi tayyareye,
Dumanlar boğucu gaz, bulutlar balon oldu.

Cıgaramın ateşi sanki bir top alevi,
Kibritim bir yanardağ, nefesim tayfun oldu.

Ağızlığı görünce sandım tüfek namlusu,
Nargilenin marpucu gemiye piston oldu...

Bahar geldi, her yanda canlı çiçekler açtı,
Kırlarda topladığım bir günde beş, on oldu.

Şöyle güzel havada Göksuya çıksam dedim,
Şandalcı Turgut Reis, sandal da kalyon oldu!

Daha beter gerilmez harbolursa sinirler,
Bu tatsız lâtifeler, umarım ki, son oldu.

Bir güzel kız tanırım, yay kaşlı, ok bakışlı,
Önce zaten şekerdi, gitgide bonbon oldu.

Dedim ki: Ne istersin? Dedi: Bir gaz maskesi!
Verdiğim tek hediye işbu madalyon oldu.

Topla tüfek sedası aranırken kulaklar,
Yine iş gören silâh fanfinle finfon oldu!

Biz barış istesek de savaştan korkumuz yok:
Eli silâh tutanlar on sekiz milyon oldu!

Gam değil, Çamdeviren, mebus olmadınsa da,
Elbisen jaketatay, şapkan da melon oldu...

ÇAMDEVİREN

Kim daha Kuvvetli

Münakaşaya dalmışlardı:

A — Kadın erkekten zayıftır...

B — Hayır, kadın iki cinsten en kuvvetli olanıdır!

A — Saçmalama.

B — Sen saçmalıyorsun.

A — Pekâlâ, kadının iki cinsten en kuvvetli olduğunu ispat et bakalım.

B — Ben iddia ediyorum. Sen başka bir iddiayı ileri sürüyorsun. İddianı sen ispat etmen lâzım.

A — Evvel sen ispat edebilir misin?

B — Ederim.

A — Pekâlâ, söyle bakalım.

B — Evvelâ sen bana söyle: Dünyada en kuvvetli madde nedir?

A — Pek bilmiyorum. Fakat çelik diyebilirim.

B — Evet, çelik kuvvetli bir maddedir, fakat en kuvvetli madde değildir. Çünkü kuvvetli bir ateşte erir.

A — O halde en kuvvetli madde ateş.

B — Evet, ateş kuvvetli bir maddedir, fakat en kuvvetli madde değildir. Çünkü su ile söner.

A — O halde en kuvvetli madde sudur diyebiliriz.

B — Su kuvvetli bir maddedir, fakat o da pek dayanıklı değildir. Meselâ dün yağmur yağdı, bugün güneş çıktı, her yer kurudu.

A — O halde güneş en kuvvetli madde.

B — Öyle ama, güneşin önüne de bir bulut gelince utancından bulutun arkasına çekiliyor. Bize yüzünü göstermiyor.

A — Şimdi de bulut en kuvvetli madde oldu.

B — Yine değil! Bir rüzgâr esti mi bulut da dayanmaz, rüzgârın önüne katıldığı gibi yallah babam! gider..

A — Peki, en kuvvetli madde rüzgâr diyelim.

B — Acele etme! Rüzgâr kuvvetlidir ama yine en kuvvetli değildir. Çünkü onun da hükmü toprağa değinciye kadardır. Ondan sonra onun da borusu ötmez.

A — Öyle ise toprak en kuvvetli maddedir diyelim de şu münakaşa da bitsin gitsin..

B — Biraz daha sebret: Toprak kuvvetli olmasına kuvvetlidir. En sonunda hepimizin hakkından geliyor. En açgözlüleri bile toprak paklıyor. Fakat ona da yine en kuvvetli madde diyemeyiz. Çünkü herhangi bir adam eline kazmayı aldığı gibi toprağın altını üstüne getiriyor.

A — İşte gördün mü? Dünyada en kuvvetli olan erkekmiş!

B — Dur hele! evet, erkek kuvvetlidir. Fakat en kuvvetli değildir. Çünkü erkeğin hakkından da kadın gelir!

A— Sahi! kadın dedin de aklıma geldi: Karım evde bekliyor. Ben münakaşaya daldım, unuttum.

B — Hadi şimdi koş bakalım eve de, benim burada nazarî olarak ispat ettiğim şeyi karın amelî bir surette ispat etsin!

Komiser — Koca vazoyu zavallı kaynananın kafasında kırmışsın, yazık değil mi?
Suçlu — Nasıl yazık olmaz bayım, vazoyu üç liraya almıştım!..

Büyük mahkemede

Avukat (M..) şüpheli davaların müdafaasile şöhret almış br hukuk adamıdır.

Bir gün sokak ortasında ve kırk, elli şahidin önünde adam öldürmüş bir katili müdafaa ediyordu.

— Bay reis, diyordu, şahitlere inanmayın... Bu adam katiyen masumdur... Şahitler iftira ediyorlar... Namuslu bir adama iftira eden bu insanların cezalandırılması lâzımdır. Adalet bunu icap ettirir. Evet, katil zannedilen bu adamcağız yeni doğmuş bir masum kadar suçu olmıyan bir biçaredir. Onu yalnız adil mahkemenizin huzurunda değil, Allahın büyük mahkemesi huzurunda da müdafaaya hazırım.

Reis avukatın sözünü kesti:

— Dur azizim dur. Allahın mahkemesi huzurunda onu müdafaa edersen kendini nerede müdafaa edeceksin?

İngiliz — Burası da batmıya başladı!..

MATEM

Erkek — Demek ben ölürsem arkamdan ağlıyacaksın? dedi.

Genç kadın cevap verdi:

— Ona ne şüphe... Bilirsin ki, ben gayet yufka yürekliyim. Vara yoğa ağlarım.

ESKİ ŞİİR MEDLÛLLERİ:

Ak gerdanın altı zemzem pınarı
Ağzımı verdim de kandırdı beni,

(Karaca Oğlan)

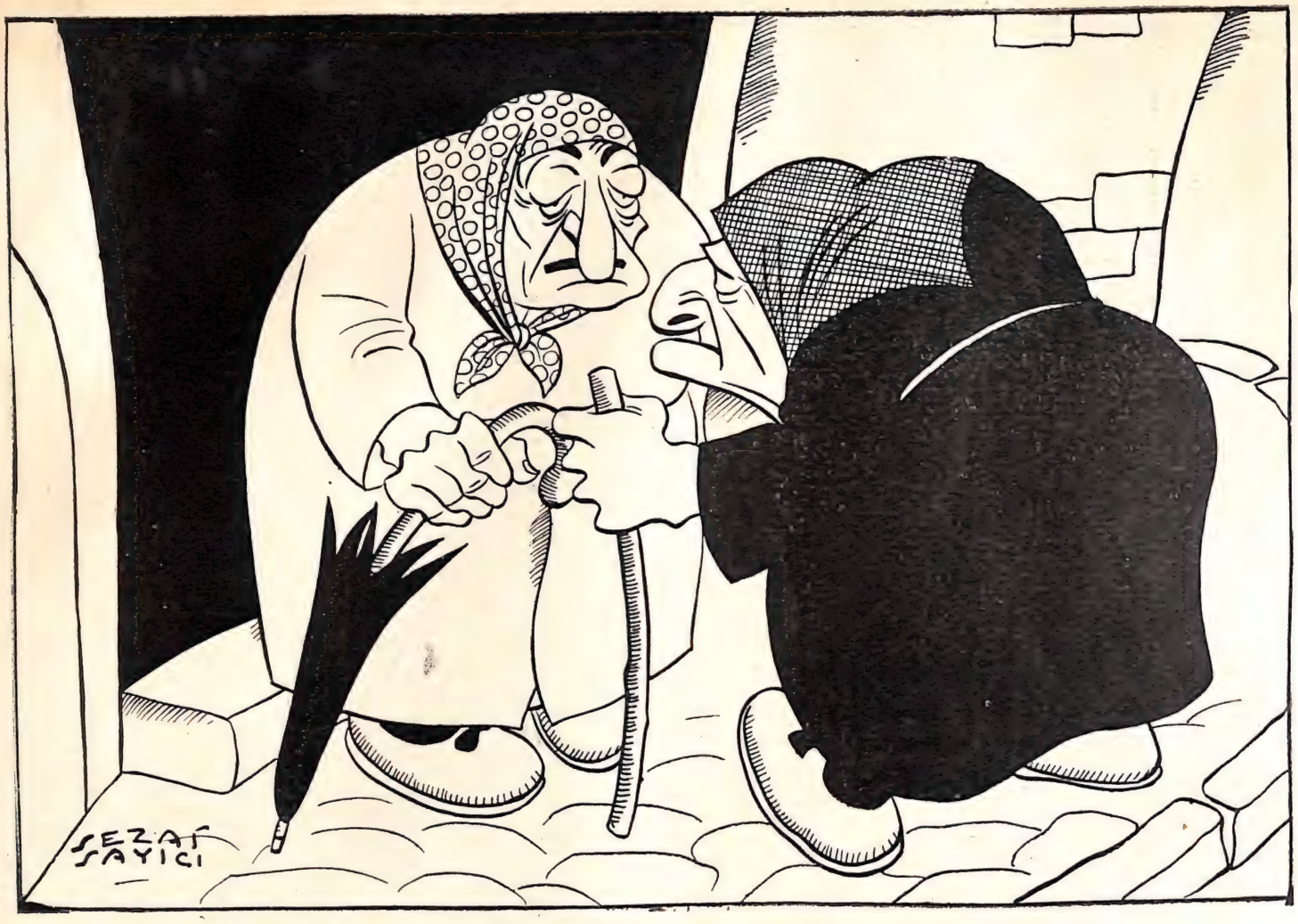

— Ayol sen bizim Hatice için şıllığın biridir demişsin..

— Yalan, gençliğimin hayırını görmiyeyim ki, öyle bir şey söylemedim!..

Saç ilâcı

BÜYÜKÇAMLICADAN Boğaziçine doğru bakıyordum. Gözlerim, manzaranın güzelliğinden bayılmış gibiydi. Burnuma, dört taraftan papatya, kekik kokuları geliyordu. Rüzgâr okadar tatlı, güneş okadar yumuşaktı ki...

Tam kendimden geçeceğim sırada, yanı başımdan, onun sesini duydum:

— A... Saçların dökülüyor! diyordu.

Birdenbire aklım başıma geldi. Sevgilim, henüz yirmisine basmamış, yaşile, başile bahara uygun, güzel bir kızdı. Onun ağzından bu acı hakikati işitmek, neşemi zehirlemiye kâfi idi. Başımı çevirerek:

— Çok mu açılmış? diye sordum.

— Başının tam ortasında avucumun içi kadar bir yer sırıtıyor...

Her nekadar sevgilimin avucu pek küçükse de, yine, başımdaki açıklık bana büyük göründü. Eski bir memur olduğum için, söylemeyi âdet edindiğim bir cümleyi, elimde olmadan, sarfediverdim:

— İcabına bakarız!

Fakat sevgilimin bir cümlesi benim keyfimin icabına bakmıştı. O gün akşama kadar dalgın dolaştım. Saçlarım dökülüyordu, bu bir facia idi, bir ihtiyarlık başlangıcıydı. Halbuki ne yüzümde, ne vücudumda ihtiyarlıktan eser yoktu. Başımın bu münasebetsizliği canımı sıkıyordu.

Akşam eve döndüm. İştahsız bir yemekten sonra yatağa girdim, rahatsız bir uykuya daldım. Ruyada, sabaha kadar, başımın ortasındaki saçsız yer, yüzüme karşı sırıttı, durdu.

Sabahleyin gazeteyi elime aldım. Tatsız muharebe havadislerini okuduktan sonra, lâf olsun diye, ilân sayfasına baktım. Birdenbire gözlerim dört açıldı: Sayfanın orta yerinde iki fotoğraf vardı. Biribirine benziyen iki insan fotoğrafı.. Yalnız bu iki insandan birinin başı yumurta gibi dümdüz, ötekinin başı ise balta girmemiş orman gibi sımsıkı saçlarla örtülü... Altında da şöyle bir yazı: «Bu saç ilâcını kullandıktan sonradır ki, resmini gördüğünüz adam, o halden bu hale geldi!»

Yirmi saattenberi kaybettiğim neşeyi bir hamlede bulmuştum. İlânı okumıya devam ediyordum: «Altı aylık bir ihtimamla siz de bu hale gelirsiniz!»

Altı aylık rejime bir saat önce başlamak düşüncesile hemen yataktan fırladım, elbisemi giydim, rasgeldiğim ilk eczaneden ilâcı aldım, tekrar eve döndüm. Tarifesini okuduktan sonra sıcağı sıcağına tatbikata geçtim..

Ertesi gün tarağımda yine bir hayli tel vardı, daha ertesi gün yine öyle, daha ertesi gün hakeza... Kendi kendime: «Elbet çürüyen saçlar dökülür, onun yerine de ilâç kuvvetile yeni kökler geçer.. Dur bakalım, daha ilk günlerdeyiz!» diyordum. Günler hafta, haftalar ay ol-

— Ne o? Makasla ne yapıyorsun?.
— Gazete çıkarmıya karar verdim: Sermayem bu!..

du. Altı ay içinde on iki şişe ilâç kullanmıştım. On iki şişe ilâç bitmişti, fakat başımda da on iki tel saç kalmamıştı...

Altı ay sonra aynadaki aksime hazin hazin bakıyordum, saçlarımdan bütün ümidimi kesmiştim, kendi kendime:

— Ne üzülüyorsun, dedim, tarak masrafından kurtuldun!

Fakat sözüme kendim bile gülüyordum. Gazeteyi elime aldım, bir takma saç ilânı arıyordum, yine karşıma o iki kocaman kafa çıkmasın mı? Hani biri saçsız, öteki saçlı olan kafa? Hemen tepem attı:

— Utanmadan hâlâ ilân ediyorlar... Demek daha aldatılacak adamlar tükenmemiş! demek şimdiye kadar aldatıp kazandıkları kâfi gelmiyor! Şimdi gider, ben onlara gösteririm..

O hiddetle, gazeteyi kaparak, kendimi sokağa attım. Meşhur ilâcın acentasına uğradım, direktörü gördüm, bağıra bağıra:

— Siz bir yalancısınız, sizi dava edeceğim, sizi dava ederek birçok insanların malen, bedenen zarar görmelerine mani olacağım!

Dedim. Adam, hayretle yüzüme bakıyordu:

— Sebep?

— Sebep mi soruyorsunuz? Bu ilân sizin değil mi? (Gazeteyi gözüne sokuyordum!) Tam altı ay bu ilâna aldanarak ilâcınızı kullandım, başımda saç kalmadı... Hiç değilse bu iki uydurma resimden utanın!

— Resimlerde ne var?

— Gözünüz kör mü? Biri saçsız, biri saçlı... Sanki bu saçsız adam sizin ilâcı kullanınca şu saçlı adam haline gelmiş!

Direktör gülümsedi:

— Davaya kalkmayınız, boşuna yorulacaksınız... Sizin yanıldığınız nokta burada!

— Anlamadım?

— Neden ilâcımızın tesirile bu saçsız adamın şu saçlı adam haline geldiğini düşünüyorsunuz da, şu saçlı adamın bu saçsız adam haline geldiğini düşünmüyorsunuz? İlânımızda bu hususta sarahat var mı? Belki bizim kastimiz de budur!..

İspinoz

Doktor nerede

Yeni evlenen bir çift, Karadenizde bal ayı seyahatine çıkmıştı. Gelecek heyecanlı günleri hatırlatmak ister gibi ansızın müthiş bir fırtına çıktı. Deniz altüst oldu. Vapur sallandıkça sallanıyordu. Genç kadın dalgadan müteessir değildi. Fakat erkeği fena halde deniz tutuyordu. Bir aralık kendinden geçti, bayılır gibi oldu. Kadın, kocasının bu halini görünce hemen dışarı fırladı. Koridorda kamarotu gördü ve sordu:

— Dalgalar kocamı hasta etti.. Doktor nerede?

Kamarot, yuvarlak vapur penceresinden başını çıkarmış, denize doğru içini boşaltan bir adamı işaretle:

— İşte! dedi.

Sakal

Aklı gibi sakalı da sivri olan bir şehirli, caddeden geçiyordu. Hiç tanımadığı, köylü kıyafetli, saf yüzlü bir adamla karşılaştı. Köylü, şehirliyi görür görmez, olduğu yerde mıhlı kaldı. Rengi uçtu, gözleri doldu, ağlamıya başladı. Sakallı yolcu, adamın, kendisine bakarak ağladığını görünce durdu:

— Mutlaka bana bakınca, kaybettiğiniz birini hatırladınız... Öyle değil mi?

— Öyle, öyle.

— Yakın bir tanıdığınız mıydı?

— Evet..

— Belki de bir akrabanız?

— Hayır...

— O halde bir arkadaşınızdı?

— Aşağı yukarı...

Köylü, gözlerini silerek, izah etti:

— Geçen yıl kelebek hastalığından ölen bizim kösemeni hatırladım!

Bedavacı

Büyüklerden biri arasıra verdiği ziyafetlere meşhur musikişinasları çağırır, onlara boğaz tokluğuna çalgı çaldırırdı.

Bir gün meşhur bir viyoloniste şöyle bir mektup yazdı:

«Yarın akşam vereceğim ziyafette yakın dostlarım arasında sizi de görmek bana pek şeref verecektir. Kemanınızı da beraber getirmenizi hassaten rica ederim.»

Viyolonist şu cevabı yazdı:

«Yakın dostlarınız arasında ziyafetinize davet edilmiş olmak benim için pek büyük bir şereftir. Fakat maalesef rahatsız bulunduğum için bu saadetten nasibimi alamıyacağım. Kemanımı hamil varaka ile gönderiyorum. Hürmetlerimin kabulünü rica ederim.»

Otomobil yüzünden

Kendisine Taksim meydanında rasladım.

Sağ kolu bir sargı ile boynuna asılmıştı. Gözlerinden biri şişip morarmış, bir dişi kırılmıştı.

— Geçmiş olsun, bu ne hal? dedim.

O cevap verdi:

— Karının iki senedenbiri otomobil diye tutturduğunu biliyorsun... Nihayet meseleyi hallettik.

— Demek otomobili aldın.. Fakat bak otomobil seni ne hale sokmuş..

— Evet otomobil beni bu hale soktu... Nihayet kafam kızdı, karıya «Otomobilden ümidini kes» deyince bu hale geldim işte...

— Harp olacak diyorlar...
— Acaba harp zenginleri de olacak mı? ..

çizgi

Fransız Başvekili ile İngiliz Başvekili, Avrupa haritasını açmışlar, konuşuyorlardı. Daladye, kurşun kalemle, haritanın üstüne bir çizgi çizerek dedi ki:

— Hele hasımlarımız şu hududu aşsınlar da o zaman ne yapacağımızı gösteririz!

Çemberlayn tasdik etti:

— Evet, evet... Yeni bir çizgi daha çizeriz!

İFLÂSTAN SONRA

Aşk, Heyecan ve İhtiras Romanı

— 7 —

— Evet muavenet... Fakat çok garip bir muavenet... Bana âdeta metresi olmamı teklif etti.

— Ne söylüyorsun? İmkânı yok..

— Evet... Fakat tabiî gayet nazikâne sözlerle... Ahmet Sadrettin bey bana evvelâ acımakla işe başladı. Benim kadar fevkalâde bir kadının sefalet içinde yaşaması dünyanın en büyük bir haksızlığı olacağını söyledi. Kendisine dedim ki: «Olabilir.. Kocam fakir olunca ben de fakir olacağım.. Bunu tabiî görmeli. Elimden başka ne gelebilir.»

O yine birçok lâkırdıdan, komplimandan sonra hayatımda bir değişiklik yapmak kendi elimde olduğunu söyledi. Ben açıkça; «Kocamdan boşanıp zengin bir adamla evlenmemi mi teklif ediyorsunuz?» dedim. Telâşlandı: «Öyle şey olur mu? Bilirsiniz ki, ben Feridi çok severim. Onun bedbaht olmasını istemem» dedi. «O halde ne yapacağız?» dedim. O vakit utanıyor gibi görünerek fakat hakikatte en namussuzlardan bile beklenmiyecek bir lisan ile bana metresi olmamı teklif etti. Beni ötedenberi seviyormuş. Aramızda bir münasebet teessüs eder, o da benim tuvalet vesaireme elden geldiği kadar yardım edermiş.

Feridin çehresi kızarmıştı:

— Niçin bunu bana daha evvel haber vermedin?

— Çünkü senin beni himayene ihtiyacım olmadı. İntikamımı kendim aldım.

— Ne suretle?

— Gayet acı bir alayla dedim ki: «Ben dünyada yalnız bir erkeğin metresi olmam tehlikesi vardı. O da Ferittir. Çünkü yalnız onu seviyordum. Ben başka birisinin karısı olsaydım, Ferit de bana bir teklifte bulunsaydı mukavemet edemez, her şeyi ona feda ederdim. Fakat başka herhangi bir erkeği Feride tercih etmeme imkân yok... Bu bir... Gelelim ikinci maddeye: Siz bana âdeta bir alış veriş teklifinde bulunuyorsunuz. Ben size metres olacağım, siz bana para vereceksiniz... Gerçi bunları siz pek edibane ve nazik bir lisan ile söylediniz ama, netice budur, öyle değil mi? Güzel ama sizin böyle bir teklifte bulunmıya hakkınız yok... Evli olduğunuz için söylemiyorum... Fakat siz ihtiyar karısının parasile yaşıyan bir erkeksiniz. Bir nevi ücretli esirsiniz. Kendinizin olmıyan bir parayı, yarı mecnun bir biçare kocakarının parasını ne hakla başkalarına teklif edersiniz.» dedim ve zannederim bu hakaret ona senin atacağın bir iki tokattan daha ağır geldi..

Ferit karısının ellerini tuttu:

— Bravo Leylâ.. Sen hakikaten tasavvur ettiğimden daha kuvvetli, daha orijinal bir kadınsın...

— Görüyorsun ki, ben paranın ne olduğunu daha şimdiden anlamıya başlamış bulunuyorum... Bugün İstanbuldan ayrılıyoruz. Ne zaman döneceğiniz belli değil... Olur ki, hiç de dönmeyiz. Avrupada seyahate gittiğimiz zaman bizi rıhtımda veya istasyonda kaç kişinin uğurladığını bir hatırına getir.. Halbuki bugün Haydarpaşa istasyonunda bizi teşyie gelenler dört kişiden ibaretti. Onlar da gözlerinin önünde bir ikinci mevki vagona binerek gûya küçüldüğümüzü görmek için gelmiş birkaç serseri... Onun için sen hiç kasavet çekme... Karın paranın ne olduğunu daha şimdiden anlamış bulunuyor.

Ortalık artık kararmıştı. Vagonda yalnızdılar. Ferit, karısının parmaklarını okşamakta devam ederek:

— Hakikati senden gizlememiye mecburum Leylâ, dedi, yara henüz tazedir.. Muharebede yaralananlar bir zaman eski hızla düşmana hücum etmekte devam ederler ve yaralandıklarını bildikleri halde bunun ehemmiyetini takdir etmezler. Evet, senin de yaran henüz çok tazedir.. Her şey gibi sefaletin de bir nazarî bir de amelî kısmı vardır... Biz daha nazari kısımla meşgulüz. Fakat tatbikata geçtiğimiz zaman iş değişecek... Kim bilir nasıl bir memleketin nasıl bir evinde oturacağız. Yiyeceğimizi ben sokaktan elimle getireceğim. Sen belki onları soğuk bir mutfakta dumanlı bir odun ateşinde kendi elinle pişirmiye mecbur olacaksın.. Bu güzel tırnakların tencere diplerinde aşınacak... Çamaşır yıkıyan bu nazik eller kabaracak ve yol yol olacak..

Leylâ, kocasının ağzına hafif bir şamar atarak güldü:

— Nekadar uğraşsan neşemi kaçıramıyacaksın... Ben bu hayattan şikâyet etmiyeceğim. Sana verdiğim sözde duracağım.

Gece olmuş, hava serinlemişti. Ferit pencereyi kaparken Leylâ bir sepetten sanduviçler ve yemişler çıkardı:

— Sana bu gece ilk sofra hizmetim olacak, diyordu, fakat çok dar bir yerde olduğumuz için bir kabahat yaparsam kusura bakmazsın.

Ferit, restorana gitmek istiyordu. Genç kadın şiddetle reddetti:

— Hayır... Normal hayatımıza bir an evvel başlamak için sabırsızlanıyorum... Beraber yemek yiyeceğiz..

Vagon şiddetle sarsıldığı için Leylâ beceriksizlik ediyor, bıçağı düşürüyor, bardağı deviriyordu. Fakat bu sefaletleri ikisi de neşe ile karşılıyorlar, mükellef sofralarında hiç bir zaman bulmadıkları bir neşe ile lokmaları biribirlerinin ağzına sokuyorlardı.

Sofra temizlenirken Leylâ son bir beceriksizlik yaptı; Feridin açtığı pencereden yemek artıklarile dolu gazete kâğıtlarını atarken kaza ile kocasının çakısını da düşürdü.

— Bu fena bir alâmet, dedi, yemeği restoranda yememek suretile sana bir kaç kuruş kâr yaptırmak istedim. Fakat buna mukabil kıymetli bir çakını kaybetmene sebep oldum... Her güzel teşebbüsüm böyle bir kaza ile neticelenirse fena..,

Genç adam tekrar onun elini öptü:

— Karımın hiç bir zaman unutamıyacağım bu ilk hizmetini çakı ile değil canımla ödesem canım yanmaz. Müsterih ol, dedi.

Bundan sonraki istasyonlardan vagona başka müşteri gelmesine imkân yoktu.

Ferit karısının yanına geçmiş, kolunu onun ensesinden geçirerek başını omuzuna yaslandırmıştı. Bu vaziyette uzun zaman konuştular. Leylâ mütemadiyen eski günlerden bahsediyordu. Bazı hatıralar üzerinde fazla durarak mahzunlaşacak gibi oluyor fakat birdenbire kendini toplıyarak eski dostlarla alaylar ediyor, gülüyordu. Nihayet günün yorgunluğundan ve trenin muttarit sarsıntılarına dayanamıyarak başını büsbütün kocasının göğsüne bıraktı ve uyudu.

Ferit filenin üstünden onun mantosunu alarak omuzlarına sardı. Genç kadın sık sık uyanıyor fakat her uyanışta başını kocasının göğsünde ve Feridin gözlerini vagonun hafif ışığı içinde büyük bir şefkat ve muhabbetle kendisine dikilmiş buluyordu. O zaman kendi de bir çocuk tatlılığile gülümsüyor, bukadar tatlı bir uykuyu başka hiç bir yerde bu-

lamıyacağını temin ediyor ve tekrar dalıyordu.

— 5 —

Gittikleri küçük kasabada evvelâ eski bir otele misafir oldular.

Ferit:

— Leylâ, seni buradan işe başlatmak istemezdim, dedi, burada birdenbire sefaletin en acı şeklile yüz yüze gelmiş oluyorsun... Mümkün olsa son bir sefahet yapmak, seni ne bahasına olursa olusun daha iyi bir yere misafir etmek isterdim. Fakat neçare ki, burada eski halimizde de olsak daha iyi bir yer bulmamıza imkân yok.. Bu yattığımız odada daha dün gece bir vali misafir olmuş.. Seyahat meraklısı Amerika lortlarının da buraya uğradıkları zaman kalacakları yer burasıdır. Binaenaleyh bunu fevkalâde bir hal sayarak maneviyetini çürütmemelisin..

Otel okadar sefildi ki, Leylâ kocasını teşvik için yalan da söyliyemedi. Çünkü bu aralarına çirkef suları dolmuş çarpık çurpuk koridorun etrafındaki han odalarına, kir ve tahtakurusu kanından görünmez hale gelmiş duvarlar karşısında ne söylense çirkin bir yalan olacaktır.

Dışarda lokanta bulunmadığı için yemeklerini yattıkları odada bir taş kahve masasının üstünde yiyorlardı.

Kulağının arkasında daima bir cıgara bulunan yırtık gömlekli, yamalı aba pantalonlu bir kahveci çırağı, üzerine kırmızı uçurtma kâğıdı yayılmış bir tepside yemek getirerek masanın üzerine bırakıverdi.

Bunlar Leylânın o zamana kadar tanımadığı kırmızı yağlı karmakarışık bir şeylerdi.

Genç kadın masanın mermeri üzerine gazete kâğıtlarından bir örtü yayarak yeniden hazırlık yapıyor, tabaklara, bardaklara az çok bir çeki düzen vermiye çalışıyordu.

Eli işe alışık olmadığı için bu daracık masada hemen her yemekte bir kaza olmaktaydı. Leylâ kâh tabağın yağını kocasının üstüne döküyor, kâh bardağı deviriyordu.

Ferit, yeni yürümiye başlamış bir bebeğin sendelemelerini, düşüp kalkmalarını takip eder gibi onun hareketlerini şefkatli bir gülümseme ile takip ediyor ve bu kazalar aralarında kahkahalara, şakalara sebep oluyordu.

Leylâ, bu karmakarışık yemekleri evvelâ bir çocuk sevincile ellerini çırparak karşılıyor, ilk lokmaları «Ne güzel.. temin ederim ki, bizim Avrupalı ahçımız bukadar lezzetli bir şey icat edemiyordu» diye teminat veriyor fakat bir, iki lokma sonra iştahı kesilerek birdenbire duruyordu.

— Muhit ve hava değiştirmek beni biraz sarstı Ferit, diyordu. İştahım birdenbire kesildi. Fakat eminol bu geçecek. Ben de burada yaşıyan binlerce Anadolu kadını gibi normal bir mahlûk olacağım.

Kendi iştahının kesilmesine mukabil, Feridin mutlaka yemesini istiyor, onun ağzına kendi elile lokmalar sokuyor ve zorla yutturuyordu:

— Sen muhakkak yemelisin... Çalışacaksın.. Hele bir kere evimize yerleşelim. Bak sana ne güzel yemekler icat edeceğim.

Leylâ bir gün tepside iki hazırlöp yumurta görerek bağırdı:

— Çok şükür bir eski tanıdığa tesadüf ettik.

Sonra yumurtalara sarılarak:

— Müsaadenle bunları yalnız ben yiyeceğim, dedi ve yumurtaları yorucu bir oyundan dönen bir çocuk iştahile bir anda bitirdi.

Ferit, karısının felâkete karşı aldığı cesur ve güler yüzlü vaziyetinden memnundu. Fakat ayni zamanda onun için için eridiğini de hissediyor ve bir gün yorularak bu neşe ve saadet roliinü birdenbire bırakmasından korkuyordu.

Genç adam bu endişesini karısından saklıyamıyordu:

— Çok iyiyim Leylâ, diyordu, hattâ eski zengin ve mesut halimden daha iyi.. Kaybettiğim servetten çok daha güzel bir şey kazandım, seni kazandım. Eski bi atalar sözünü sık sık hatırlıyorum. Onlar «İki gönül bir olunca samanlık seyran olur» derlerdi. Bu küçük kasaba, bu karanlık ve fakir otel odası benim için hakikten en saadetli bir yer oldu. Fakat içimdeki çılgınca korkuyu senden saklamıyacağım. Ya sen yorulursan, ya seni tekrar kaybedersem?

Bundan Leylânın kendisinin de şüphe ettiği dakikalar oluyordu. Fakat buna rağmen onun sözünü kesiyor:

— Tehlikeli şeyler konuşuyorsun, diyordu, üzerimde fena telkinler yapmaktan korkmuyor musun? Eminol sana karşı duyduğum incizap eksilmiyor artıyor.. Karşımda yepyeni bir âşıkım var sanıyorum. Öyle sanıyorum ki, sen bana bugün olduğu gibi, yarın da eski hayatımı aratmamakta devam edeceksin.

Maamafih Leylâ ile Ferit her zaman bir arada değildiler. Genç adam sabahları erkenden kalkıyor, karısını uyandırmamıya çalışarak giyiniyor, ayni kahve masasının kenarında bir bardak çay ve bir simit ile kendi kendine kahvaltı ediyordu. Sonra onu usulca saçlarından öperek işine gidiyordu. Leylâ bu esnada gözlerini açmış olursa: «Rahatsız olma, diyordu, bana öpücüğümü iade etmek için bile uyku sükûnetinden bir şey kaybetmeni istemem. Zavallı Leylâcığım, şimdilik sana verebildiğim bedava saadetlerin en büyüğü zannederim ki, bu uykudur.

Genç kadın otelde geçirdiği yalnızlık saatlerini, yeni icat ettiği bir takım işlerle doldurmıya çalışıyordu. Vaktile mektepte oyuncak kabilinden bir parça dikiş ve nakış öğrenmişti. Kocasına aldırdığı ucuz kumaşları kesip biçiyor, saatlerce bunlarla eğleniyor.

* * *

Nihayet kasabanın bir köşesinde bir küçük ev bulup yerleştiler. Bu evin yarı yıkık bir duvarla çevrilmiş küçük bir bahçesi, sekiz, on ağacı, bir kuyusu vardı. Üç küçük odası yeni tamir edilmiş ve badanalanmıştı.

Ferit Leylâyı bir eski araba içinde bu eve getirdiği zaman:

— Leylâ, dedi, seninle şu henüz açılmamış iki sandığın kenarına oturarak bir konferans akdetmek mecburiyetindeyiz.

Şaka eder gibi konuşmasına rağmen, ağır ve düşünceli bir tavrı vardı. Genç kadın onun gösterdiği yere uslu uslu oturdu:

— Sizi dinliyor ve hemen söze başlamanızı rica ediyorum. Bu ciddî sözlerle beni biraz ürkütüyor gibisiniz.

O, içini çekti ve karısının ellerini ellerine aldı:

— Evet sevgili Leylâ.. İyi keşfettin... Sözlerim harikulâde ciddidir, sen de böyle alaycı çocuk tavırları alarak değil, ermiş, yetişmiş zeki ve malûmatlı bir genç kadın ağırlığile dinlemelisin.. Leylâ, bu ev seninle geçirecek hayatın daimî çerçevesi olacağa benzer.. Belki ilerde işlerimiz daha iyi giderse biraz bir şey değiştirebiliriz. Fakat sana itiraf etmeliyim ki, şimdilik pek fazla nikbin değilim.. Bu çerçeveye ve çerçevenin vadettiği hayata hiç bir hayale kendini kaptırmadan ciddiyetle, ehemmiyetle bakmalısın.

Genç kadın basık tavana, yeni tamir ve tuvaleti içinde sefil olduğu kadar da gülünç görünen pencereye ve o pencereden görünen bahçeye baktı:

— Hiç fena değil.. Hele oteldeki odamızdan sonra..

— Oteldeki odamız muvakkatti. Fakat bu daimîdir..

— İyi ama, karanlıktan aydınlığa çıktığım ve kendimi cidden mesut bulduğum bu anda keyfimi kaçırmıya ne lüzum var?

— Devam edecek —

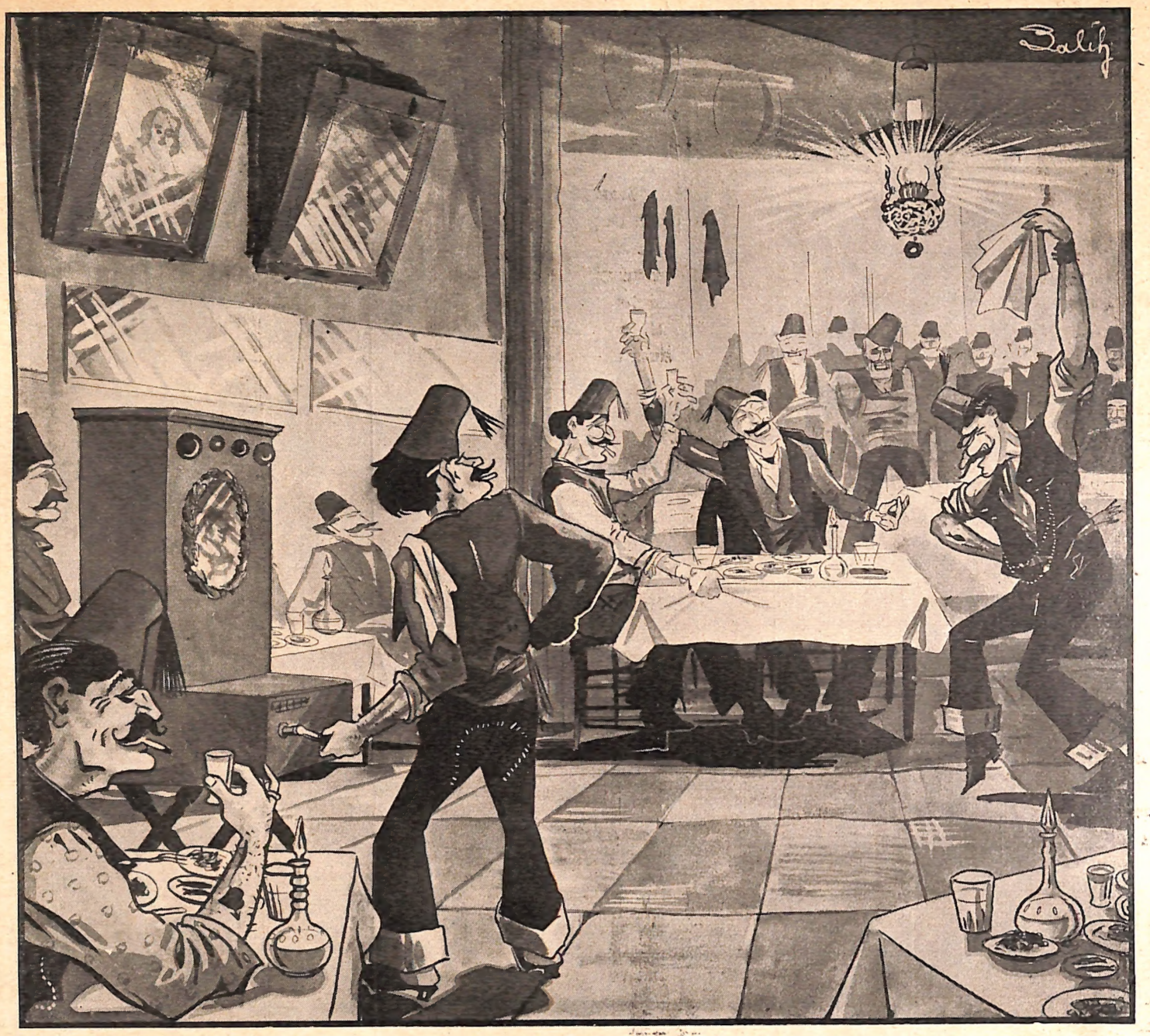

TARİHTEN ÇİZGİLER:

Lâternalı meyhanede külhanbeylerin oyunları!..

Kayak

Uludağın eğlenceli günlerinden biriydi. Yılbaşı tatilini geçirmek için Ahmetle Mehmet de Uludağa çıkmışlar, kayakla kayıyorlardı. Bir aralık Ahmet, Mehmetten ayrılarak güzel bir kızın arkasına takıldı. O gitti, bu gitti, nihayet tenha bir yerde Ahmet, genç kıza aşkını söylemek fırsatını buldu. Fakat genç kız, teklifi yanlış anlamış olmalı ki, elindeki sopayı Ahmedin başına indirdi.

Ahmet, otelde arkadaşı Mehmetle karşılaştı. Mehmet, onu başını sarılı görünce:

— Geçmiş olsun, dedi, kayaktan mı?

Mehmet başını salladı:

— Hayır, dayaktan!

Git işine

Köylü, hastalanmış, tesadüfen oradan geçen hükûmet doktoru da kendisini muayeneye gelmişti. Doktor köylüyü muayene edip de tavsiyelerini söyledikten sonra:

— Bu ne hal? dedi. Yatağını temizlesene...

— Yatağımda ne var ki?

— Daha ne olacak? Senin kanınla beslenerek tuluma dönmüş tahtakuruları..

Köylü, yatağında doğruldu:

— Temizliyemem!

— Neden?

— Bu doymuş tahtakurularını temizlersem, yerlerine açları gelir!

İkizler

Hasan ile Hüseyin biribirine iki süt damlası gibi benziyen yedi yaşında iki ikiz kardeştir. Ekseriya sokakta oynadıklarını görür fakat biribirlerinden ayırt edemem.

Geçen gün birisine sordum:

— Sen Hasan mısın, Hüseyin mi?

— Ben Hasanım bu Hüseyin.

— Babanız sizi nasıl biribirinizden ayırıyor?

Çocuklar güldüler:

— Ayırmaz olur mu efendim.

— Ben de onu soruyorum, nerenizden?

— Akşamları dayak yediğimiz zaman Hüseyin daha çok bağırır.

Altıncı Cildimiz

KARİKATÜR'ün altıncı cildi 156 ıncı sayı ile tamamlanmıştır.

Kolleksiyonlarını ciltli olarak muhafaza etmek istiyen okuyucularımız arzu ettikleri takdirde altıncı cilt sayılarını hususî kapaklarımızla ciltletebilirler.

İstanbulda bulunan okuyucularımız Ankara caddesindeki satış mağazamıza müracaat ederek kolleksiyonlarını 50 kuruş mukabilinde ciltletebilirler.

Kolleksiyonlarını posta ile gönderecek olan okuyucularımız cildiye ve posta masrafı olarak 65 kuruşluk posta pulu göndermelidirler.

Altıncı cildin ciltli olarak fiatı 275 kuruştur. Siparişlerini posta ile bildirenlere kolleksiyonları derhal ciltli olarak gönderilir.

CEP KİTAPLARI SERİSİ

Her sene 100 kitap neşretmek üzere neşriyata başlıyan müessesemiz şimdiye kadar 35 kitap neşretmiştir.

Beynelmilel muharrirlerin edebî, fikrî, psikolojik, içtimaî, felsefî eserlerini bu seride bulabilirsiniz.

Her kitabın fiatı 15 kuruştur.

Şimdiye kadar neşredilen kitaplar:

1 — Atatürkün hayatı
2 — Rip Wan Winkle
3 — Kabuğuna çekilmiş adam
4 — Markopolonun sergüzeştleri
5 — Acemi bir köylü kızı
6 — İspanyada engizisyon
7 — Kazazede
8 — Nefse itimat
9 — Uykulu kutu mankıbesi
10 — Nasrettin hocanın fıkraları
11 - 12 — Demokrasi ne demektir?
13 — Büyük Katerina ve âşıkları
14 - 15 — Karmen
16 — Yirmi yıl sonra
17 — Yirmi altı erkek ve bir kız
18 — Kendi kendimizi tahlil
19 — Kleopatra ve aşkları
20 — Sütnine
21 — Aşkın tekâmülü
22 — Kabahat kimde?
23 — Kırmızı saçlılar cemiyeti
24 — Çinin kurtuluş kavgası
25 — Ablam nasıl evlendi?
26 — Tarihin meşhur kadınları
27 — İtalyan hikâyeleri
28 — İspanyada istiklâl savaşı
29 — Ege kıyılarından
30 — Lord Minsofla Ledi Hamiltonun muâşakası
31 — Yahudi düşmanları
32 — İngilterede sanayi inkılâbı
33 — Artistin ölümü
34 — Tolstoy hayatı ve eserleri
35 - 36 — Sanayi kralı

Senelik abonesi: 8 lira.

Altı aylık: 4,5 lira.

Her aboneye bir küçük kütüphane hediye edilir.

Adres: Ankara caddesi Reşitefendi han, birinci kat.

Kolaylık-Şıklık

Her şeyden evvel kolaylığı arayan spor meraklısı Bayanlar, onlar için yapılmış olan bu sentür-külotları giyerek şıklığı da temin etmiş olurlar. Hututu incaltir. Vücudun tenasübünü düzeltir ve en şedid hareketlerde bile kat'iyyen kaymaz.

Fiyatı: 7 1/2 liradan itibaren.

Satış yeri yalnız : ez

J. Roussel Paris

İSTANBUL, Beyoğlu Tünel meydanı 12 No.lu. Mağazamızı ziyaret ediniz veya 18 No.lu tarifemizi isteyiniz. Fiyatlarımızda büyük tenzilât.

Kâşifler ve Mucitler

Okuyucularına yararlı olmak ve memleket kütüphanesine yardım etmek maksadile çalışan «Yedigün» bu sahada yeni bir eser hazırlamıya başlamıştır.

Bugünkü medeniyete varıncıya kadar dünyanın ilim ve irfanına büyük eser bırakmış, fenne hizmet etmiş bütün kâşif ve mucitlerin hayatları ve eserleri resimli ve nefis bir şekilde basılmış bir kitapta anlatılacaktır.

«KÂŞİFLER VE MUCİTLER» eski Yunan ve Arap medeniyetinin âlimlerinden kâşiflerinden bugünkü medeniyet asrının mucitlerine kadar bütün insan dehasının bir panoraması olacaktır.

Rakamların ve kerrat cetvelinin mucidi FİSAGOR
Hekimliğin babası sayılan HİPOKRAT
Tıbbî kimyanın kâşifi İBNİ SİNA
Büyük Yunan fizikçisi ARŞİMED
Mikroskop ve teleskop mucidi BAKON
Matbaacılığın mucidi GUTENBERG
Yeni dünya kâşifi KRİSTOF KOLOMP
Tahlilî hendese mucidi DEKART
Mayiat kanunlarının kâşifi PASKAL
Cazibe kanununun kâşifi NEWTON
Buhar makinesinin mucidi PAPİN
Balonun mucidi MONGOLFİYE KARDEŞLER
Lokomotifin mucidi STEVENSON

Vesaire.. vesaire.. baştan başa çok güzel resimlerle süslü olacak olan bu kitapta, eserlerini ve hayatlarını bulacağınız dâhîlerin ancak birkaçıdır.

Her evde, her münevverin masasında, her mektebin kütüphanesinde bulunması lâzım gelen bu kıymetli eser yalnız 50 kuruşa satılacaktır.

«KÂŞİFLER VE MUCİTLER» bir aya kadar çıkacaktır. Şimdiden bayilerinize sipariş etmeyi unutmayın.

AKBA

Kitapevi — Ankara

Bütün mektep kitaplarının satış yeridir. Mektep kırtasiye çeşitleri en müsait şartlarla temin edilir. Tel: 3377

«BUGÜNKÜ TÜRKİYE» formasile bu mükemmel eser tamamlanmış bulunuyor. Çıkan bütün formalar idarehanemizde bulunur. Beher formanın fiatı 25 kuruştur. Ciltli olarak 250 kuruştur.

Aylık Ev Doktoru

Sıhhatini korumak, âcil vaziyetlerde alınacak tıbbî tedbirleri bilmek her insan için lâzımdır. Fakat bütün bunları ilmî dil ile yazılmış kitaplardan öğrenmek ancak meslek adamları için mümkündür. İşte bu güçlüğü gidermek gayesi ile mütahassısların idaresinde neşredilmekte olan (Aylık Ev Doktoru) bir aile içinde akla gelen her mevzua temas etmek suretile okuyucularını tenvir etmektedir

Ağız, boğaz, burun yollarile vücuda giren nezle, kızamık, kızıl, grip gibi bulaşıcı hastalıklardan korur. Yarım bardak suya bir kahve kaşığı Neosterin buraları hiç tahriş etmeden temizler, ağrılarını geçirir, fena kokuları izale eder.

KARİKATÜR

Erkek — Harp ihtimali zayıflamış, darısı başına karıcığım!..

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü: Sedat S.